

Ahmet Taner Kışlalı'nın ardından...

"Berbat hatıralar galerisi gibi hayatımız...Uğur Mumcu'ya da böyle koşturarak gitmiştik. Vine serindi hava, yine erken... O da eşi ve çocukları için arabayı ısıtmak üzere onlardan önce çıkmıştı, kimbilir belki de olası bir tehlikeden sakınmak için en yakınlarını... Tıpkı 24 günlük bebeği Nilay için arabayı ısıtan sevgili hocam Ahmet Taner Kışlalı gibi... İkisini de arabalarında kallesiz tuzaklar bekliyordu.

İkisinin de duydukları son ses, hep o korkuyla beklediğimiz bombanın sesi oldu; yüzlerindeki son iz, barut izi... Mumcu'ya gittiğimizde polis kanıt olabilecek parçaları süpürüyordu yerden, bütün devlet ricali enkazın parçaları üzerinde gezerken...

Bu kez asker kontrolündeydi suikast sokağı... Çevre, güvenlik bandıyla çevrilmiş, kanıtlar titizlikle toplanmıştı. Korumalar kuş uçurtmuyordu."Mumcu'dan Kışlalı'ya kalan ders bu oldu" diye düşünüyorlardı galiba... "Ölümlerimiz, dirimize göre daha iyi korunuyor" diyorlardı. Gece duyduk ki, bombalandıktan sonra alev alan araba "söndürme amacıyla", oradaki bir beton kamyonundan alınan bir suyla ve üzerindeki kanıtlarla birlikte "yıkılmış"tı.

Jandarma kayıtlarına bu durum aynen şöyle geçmişti:
"Yıkama nedeniyle delillerin bir kısmı kaybedilmiştir".

Mumcu tahkikatından tanıdığımız
"kanıt siliciler" gene yapacağını yapmıştı."